

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בגש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זצ"ל

עלון מס' 625

משכיל לדוד

פרשת עקב

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה

"והיה עקב תשמעו את המשפטים האלה וגו' ושמר ה' א-להיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך". (דברים ז' י"ב)

ידועים דברי חז"ל שכל "ויהי" הוא לשון צער, "והיה" הוא לשון שמחה. וכן בפרשת קריאת שמע נאמר (דברים י"א ג') "והיה אם שמעו תשמעו אל מצוותי וגו' ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש". גם כאן נאמר לשון שמחה. דהיינו, כשיש שמחה בעבודת ה' והתורה והמצוות נעשים מתוך שמחה של מצוה על שזכינו לעבוד מלך רם ונישא, כי אז יש השפעות טובות מאת הבורא יתברך; גשם וכו'. כמו כן בפרשה כאן, אם שומרים ומקיימים בשמחה את כל מצוות השי"ת, אזי ה' יסיר מעם ישראל את כל המחלות ויהיה להם טוב בכל העניינים.

אבל לעומת זאת, צריכים אנו לידע כי יש גם את ההיפך ח"ו. כאשר חסרה שמחה בעבודת ה' אז רח"ל גזירות רעות באות לעולם. כמו שכתוב (דברים כ"ח מ"ז) "תחת אשר לא עבדת את ה' א-להיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל".

משל כמה הדבר דומה, בהבלי העולם הזה, כשהגיעה לאדם ידיעה שזכה בלוטו (פיס), אף שלא קיבל ולא ראה כלל את הכסף, הוא כבר שש ושמח ומתרגש עד למאד ומתכוונן כבר מה לעשות עם כל כך הרבה כסף. כמו כן ועוד יותר צריך אדם להיות שש ושמח תמיד שיש לו אפשרות לעשות מצוות רבות ולזכות באושר אין קץ בעולם הבא.

וכאשר אנו מתבוננים בפסוק, רואים אנו שהתורה אומרת כאן והיה עקב תשמעו. שהשמחה שצריכה להיות במצוה, לא חייבת שהיא תהיה רק במצוות גדולות וחמורות או נדירות שבאות אחת לזמן מרובה, אלא כל מצוה ומצוה ואף אלו שהם בבחינת עקב שאדם דש בעקביו. כפי שפירש רש"י בשם חז"ל (ילקוט"ש תהילים רמז תשנ"ח), גם אותם צריך לעשותם מתוך שמחה.

וכבר איתא במסכת אבות (פרק ב' משנה א'); הוה זחיר במצוה קלה כבחמורה, שאין אתה יודע מתן שכרן של מצוות. ואם כן אף המצוה הזאת שנדמה לאדם שהיא קלה ואדם דש אותה בעקביו היא חשובה מאד בעיני ה'. והא ראייה, כי בתורה לא רמזו כלל מתן שכרן של מצוות.

וכי ישאל האדם: מהי העצה וההדרכה לעשות בשמחה גם במצוה שרגיל ודש בה. העצה היא שיחשוב ויתבונן האדם בענייני העולם הזה, ומזה יקח מוסר השכל למצוות השי"ת. כלומר, כשאדם מרוויח כל יום כסף, האם שמענו שאדם יאמר שאינו שמח עם הכסף כיון שיש לו כל יום כסף, הרי בוודאי לא. וכמאמר חז"ל על

הפסוק (קהלת ה' ט') אוהב כסף לא ישבע כסף, יש לו מנה רוצה מאתיים (קה"ר א' י"ג) וכל מה שיתווסף לו הוא יותר שמח אף שרגיל בזה בכל יום ויום.

ואם כך הוא בדבר של הבל וריק, שאין האדם לוקח מאומה מכל עמלו וכספו לעולם הבא, ק"ו במצוות שאדם לוקח לעולם הבא וזה דבר נצחי ושאי אפשר לעשותם רק בעולם הזה, בוודאי צריך לשמוח בעשייתם עד אין קץ וגבול ואף שרגיל בזה. באשר היא שומרת עליו בעולם הזה ובעולם הבא לאחר מותו, וכשיתבונן בכל זה יתמלא לבו שמחה עד אין קץ וירוך לעשות גם את המצוות הקלות בשמחה וחשק.

וראיתי בספר פתוחי חותם הלה"ק המוקבל רבי יעקב אבוחצירא זצ"ל לבאר את סמיכות פרשיות עקב ראה, שעל ידי שהאדם מתבונן בסופו, שעקב מלשון סוף, ומסתכל לאחריתו ליום המות, אז, ראה, אז רואה ומשתדל לשמור מצוות וברכות, כמו שאמרו חז"ל (אבות ב' י') ושוב יום אחד לפני מיתתך. וזהו בחינת ראה עקב, ראה נא מה יהיה בסוף ימך.

אבל לאמיתו של דבר צריך ביאור. הן כאשר האדם מתבונן ביום המות עלול הוא לבוא לידי עצבות, והאיך יקיים והיה לשון שמחה לעשות את המצוות מתוך שמחה, וכפי שהתבאר לעיל.

אלא היא הנותנת. היות שהאדם מתבונן שכל קניני העולם הם הבל וריק ורק קניני תורה ומצוות הם יקרים ועומדים לנצח, והעולם הזה הוא כפרוזדור לפני הטרקלין (אבות ד' ט"ז). אם כן אין לו מה להתעצב כשמתבונן בתכלית האדם, שסופו למות בפרוזדור וליכנס לחיים הנצחיים בטרקלין, ושרק על ידי התורה והמצוות יוכל להאיר שם את נשמתו. שכן ההיפך הוא הנכון: דבר זה יביא לאדם שמחה גדולה עד אין קץ, כמו שכתוב (ישעיה נ"ח ח') "והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאספך". וכן כתוב (תהילים ל"א כ') "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך" וגו'.

וכבר אמרתי בשיחה בישיבה, שמבהיל על הרעיון לחשוב, איך שיגיע האדם לאחר כלות ימיו ושנותיו לבית דין של מעלה, ויעיינו בספרים, ויאמרו לו שמעולם לא התפלל ולא קיים מצוות תפילין, או שבת וכדו'. ואם יתרעם ויצעק 'הרי שמרתי את כל השבתות, והקפדתי להניח תפילין ולהתפלל בציבור תמידין כסדרן'. אזי יאמרו לו; נכון שעשית את כל זה, אבל זה היה בעצבות והיתה חסרה לך שמחה של מצוה, כי את כל זה היית עושה מתוך עצבות, ברפיון, ובלי כוונה.

אמור מעתה, זה גם רמז לסמיכות הפרשיות "ראה עקב". שתראה לקיים את המצוות בשמחה כמרומי בריש פרשת עקב; והיה עקב, והיה לשון שמחה, ואז תתברך בכל הברכות המובאות בפרשת ראה.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת עקב כ"ג אב תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
18:52	19:08	19:08	הדלקת נרות
20:05	20:08	20:06	מוצאי שבת
20:45	20:51	20:52	רבינו תם

הילולא דצדיקא

כג - רבי יעקב ישראל קניבסקי	כז - רבי יהודה משה פתייה
כד - רבי יצחק קובו, הראשון לציון	כח - רבי אברהם חיים עדס
כה - רבי יעקב משולם, מח"ס ישועת יעקב	כט - רבי יעקב בירדוגו,
כו - רבי יואל טיטלבוים מסאטמאר	מח"ס שופריה דיעקב

מעשה שהיה

זה לא הסיפור זו התפילה

"ואתנפל לפני ה' כראשונה" (דברים ט"ח)

בספר "תפארת שמשון" להגר"ש פינקוס זצ"ל מבואר עד כמה גדול כוחה של תפילה בדמעות. שהרי

בגמרא מבואר, שיש מצב בו "כל השערים ננעלו חוץ משערי

דמעות". יש תפילות שכוח השפעתן במהלך של זכות, ויש שכוחן מכוח טענה ודין. כלפי תפילות כאלו, ישנו מצב שכל השערים נעולים, הזכויות והטענות אינן מועילות, אך אין כוח העומד כנגד תפילה של בכי. לדמעות יש כוח כנגד כל השערים. אמנם, גם למציאות של בכי ודמעות יש ב' אופנים: יש הבוכים מפני הכאב. אדם שבור בעל טרדות ועול של פרנסה, התמודדות של חינוך הבית, העומד לפני השי"ת, שופך את ליבו ובוכה מתוך קושי וכאב. אך ישנה בכיה יותר מעולה ומשפיעה. בכי של קירבה, בכיה של התרפקות. כדוגמה לדבר, בחור קיבל תשובה לא טובה מהרופא. כששמע את הדברים הוא לא בכה, אבל כשהגיע הביתה וסיפר את הדברים לפני אביו, פרץ בבכי רם. אין זה בכי של כאב וצער על הידיעה, שהרי כששמע זאת מהרופא הוא לא בכה. זוהי בכיה של קירבה ושייכות. המשתפך בתפילה לפני אביו שבשמים, לפני א-ל רחום וחנון, למי שכולו חסד ורחמים, זו תפילה של קירבת אלוקים, והיא השוברת את כל המחיצות ובפניה אין השערים נעולים. גם לגברים וגם לנשים ניתן כוח התפילה. אך הכוח המיוחד של הנשים בתפילה הוא כוח הבכיה. "הזהרו בנשותיכם שדמעתן מצויה". התכונה הרגשית והנטייה לבכי, נועדה לתפקיד הקשה של פתיחת שערים ע"י דמעות.

ויקרא שמו בישראל: השר תמיר

בשנת תשל"ז ביקשו ראשי הממשל בארץ, לחוקק חוק המתיר הפלות. מי שכיהן כשר המשפטים אז, שמואל תמיר ז"ל, היה מראשי התומכים בחוק זה, אשר הוא כמוזן מנוגד לדעת התורה. כחלק מהמאבק של הח"כים החרדים בחוק, הוחלט בישיבת גדולי התורה על שיגור משלחת רבנים אל השר, בכדי לנסות לשכנע אותו לשנות את דעתו. בין חברי המשלחת היו רבי מיכל שטרן שליט"א, רבה של "עזרת תורה", ורבי רפאל לזין זצ"ל, בנו של הצדיק רבי אריה לזין זצ"ל. מאחר שהרבנים ידעו כי רבי אריה לזין היה אהוב מאוד בקרב חוגי הלח"י והאצ"ל, אשר שר המשפטים נמנה עליהם, הם קיוו שהימנותו של בנו על חברי המשלחת תדבר אל ליבו של השר. יומיים לפני הפגישה המיועדת, התקשר רבי רפאל לזין אל כל חברי המשלחת ושח

להם: "דעו, כי פגישה זו היא פגישה גורלית מאוד! לקחנו על עצמנו משימה כבדה מאוד, ומי יודע אם נצליח לעמוד בה? אנחנו חייבים לקרוע את השמיים בתפילות! אנו מוכרחים לעשות מאמצים כבירים בתפילה, משום שאין לנו שום סיכוי... וכי מדוע שיקשיבו לנו? ואכן, תפילות רבות הושקעו למען מטרה זו. בהגיע השעה המיועדת, צעדו חברי המשלחת כשתפילה על שפתותיהם אל ביתו של שר המשפטים. בתחילתה של הפגישה, התבקש כל אחד להציג את עצמו. כשאמר רבי רפאל את שמו, וציין את שם אביו, נהרו פניו של שמואל תמיר והוא אמר: "הו, רבי אריה הוא הרי הרב שלנו!" וכיבד את רבי רפאל להציג את בקשתם לפניו. רבי רפאל ביקש לספר לו סיפור קטן שאירע עם אביו: באחד הימים, נקשו על דלת ביתו שני בני זוג אשר חזותם החיצונית העידה עליהם שאינם שומרי תורה ומצוות. משנכנסו פנימה שטחו לפניו את שאלתם: זה לא מכבר הרתה האישה, ובעלה, אשר החליט כי לימודי הרפואה שלו אינם עולים בקנה אחד עם הולדת ילדים, מבקש שהיא תפיל את עובריה. האישה מתנגדת לכך בכל תוקף, ומאחר שנתגלעו ביניהם חילוקי דעות אלו, הם החליטו לגשת אל רבי אריה לזין כדי שיכריע בנידון. ישב רבי אריה שעה ארוכה עם בני הזוג, ותיאר להם את גודל המעלה בהבאת ילד יהודי לעולם. הוא הוסיף לדבר על ליבם כשהוא פורט על נימים עדינים רגישים, ובצורה פיוטית זו תאר באזניהם גם עד כמה יועיל להם בן זה לעת זקנתם... דבריו היוצאים מן הלב נכנסו ללב הבעל, והוא החליט לקבל את דעת הרב ולהימנע מהפלה. רבי רפאל לזין עצר לרגע את שטף דיבורו, הוא הרים את עיניו ומיקד אותם אל שר המשפטים, שמואל תמיר, ואמר לו: "כבוד השר! המשכו של הסיפור היה, כי כעבור חודשים אחדים נולד לבני הזוג בן, ושמו נקרא בישראל: שמואל תמיר..." שר המשפטים נדהם מהדברים ששמע לראשונה. הוא הרים את שפופרת הטלפון שהיתה מונחת על שולחנו ובהתרגשות חייג למרת אמו ושאל אותה: "אמא! האם כך אכן התרחשו הדברים?" מעבר לקו ענתה לו אמו בהתנצלות מה: "אכן כן שמואל. עליך להבין אותנו, הזמנים אז היו אחרים. קשים מאוד..." השר תמיר ניתק את השיחה, ובפנותו אל חברי המשלחת הצהיר מפורשות: "אל דאגה, רבותי. כל עוד אני הוא שר המשפטים, החוק הזה לא יעבור בכנסת!" כאשר יצאו הרבנים המרוצים החוצה, שאל רבי מיכל שטרן את רבי רפאל לזין: "הרי הסיפור הזה היה ידוע לך גם לפני שלשה ימים, כבר אז ידעת שיש בידך את הקלף המנצח. ואם כן, למה צלצלת אלי וביקשת שאתפלל, שאקרע את השמים בתפילות? למה סבור היית שהמצב הוא כה קשה וצריכים להתפלל. והרי 'נשק יום הדין' היה בידך!" וכך השיב לו הרב לזין: "סיפור פה, סיפור שם... אך לולי התפילות לא הייתה לנו שום הצלחה! חושב אתה שהסיפור הצליח? לא ולא! דע לך, כי התפילה שלנו ניצחה. בלעדיה לא היה הסיפור, מוצלח ככל שיהיה, משיג את מטרתו!"

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

יוסף חטא

אף דבר שנאמר בפני שלשה בני אדם, אסור לספרו לאדם שמסתבר שיאמין לסיפור כאילו הוא אמת, ואף יוסיף לגנות את אותו אדם שדיברו עליו לשון הרע.

A valuable addition to our Torah series:

Kerem David
on Pirkei Avot in English

It is with great joy
that we proudly
present this new
addition:

Kerem David
on Pirkei Avot

הקביעות – סוד הברכה

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חגיגה פינטו שליט"א

מן האוצר

"והיה עקב תשמעון"
(דברים ז. יב)

לפירושו של רש"י,
אלו מצוות שאדם
דש בעקביו, נראה
לפרש את הפסוק
ברובד המוסרי: "עקב"
אותיות "קבע". כלומר

שהאדם צריך לעשות את
תורתו קבע ועיקר בחייו, ולא כעקב הנידוש ברגלים וכטפל
חלילה.

ועוד נוסף ונאמר: "והיה עקב תשמעון", עולה ראשי תיבות
"עתו", וסופי תיבות עולה גימטריא "זן". "עתו" מלשון קביעת
עיתים לתורה. "זן" מלשון מזון ומחייה - כלומר שעיקר מזונו
של האדם היא קביעת עיתים לתורה, וכשם שלעולם אינו
פוסח על ארוחותיו הקבועות והוא דואג לזון את גופו מידי יום
במאכל ומשקה בכדי לקיים את גופו - כך לעולם לא יבטל את
עיתותיו לתורה ולא יעבור עליו יום אחד ללא עסק התורה.

ושמעתו על יהודי ירא שמים, אשר הייתה דרכו בקודש
לקבוע עיתים לתורה מידי יום ביומו, ולעולם לא יבטל את

סדר יומו בתורה. יום אחד ביקשוהו חבריו להצטרף עימם
לטיסה לשיקאגו אשר בארצות הברית, כדי לנפוש שם. וכיוון
ששעת הטיסה הפריעה לזמן קביעת לימודו הנהוג לו מימים
ימימה, ואף לא היה ניתן לדחות את שעת יציאת הטיסה, מפני
שהמטוס הזה הושכר לזמן מסוים - הוא עמד בניסיון הקשה,
והחליט לאחר לבטים ארוכים להעדיף את זמן הלימוד הקבוע
על פני הטיסה והנופש.

בסופו של אותו היום, התברר גדול הנס שאירע לו. היה אסון
נורא עקב תקלה טכנית במטוס, והוא התרסק בעודו באוויר
יחד עם כל הנוסעים ששהו בו... כל חבריו של אותו אדם ניספו
רח"ל, והוא קיבל את חייו במתנה מבורא העולם. כל זאת בזכות
הקביעות העיקשת שלו ללימוד התורה הקדושה.

הנה לפנינו אדם פשוט וירא שמים, שעל אף שאיננו בגדר
תלמיד חכם וגדול בתורה - אולם התורה חשובה ויקרה בעיניו
עד למאוד יותר מכל דבר אחר. תורתו היא קבע, ולא בבחינת
עקב וטפל, חלילה. והוא כמעין המתגבר בעסק התורה, שאינו
פוסק לעולם. לכן זכה הוא לאכול מפרי עמלו בעולם הזה -
והקרן קיימת לו לעולם הבא.

ארץ חטה ושעורה וגבן ותאנה ורמון. (ת. ח)

רמז נפלא בפסוק זה, מביא רבינו יעקב בעל הטורים (טור אורח חיים
סימן קס"ז):

"יתן שתי ידיו על הפת, שיש בהן י' אצבעות כנגד י' מצות התלויות
בפת; לא תחרוש בשור ובחמור, ללאים, לקט, שכחה, פאה, בכורים,
תרומה, מעשר ראשון, מעשר שני, חלה".

"ולכך יש י' תיבות בברכת המוציא, וי' תיבות בפסוק מצמיח חציר
לבהמה, וי' תיבות בפסוק עיני כל אליך ישברו, וי' תיבות בפסוק ארץ
חטה ושעורה, וי' תיבות בפסוק ויתן לך".

"ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם". (ת. ט)

בשם חכמי קסטיליא, מביא רבינו החיד"א ששמע בקטנותו,
שפירשו את הפסוק בדרך זו:

כי הנה העני אוכל הוא את הלחם לבדו, כיון שאין לו לפתן ללפת
בו את הפת. אבל שבחה של ארץ ישראל הוא שהלחם יהיה כל כך
משובח, עד שניתן יהיה לאכול בלא לפתן, וזאת לא בגלל שיחסר בה
דבר, אלא בגין טעמו המשובח של הלחם.

וזהו פירוש הפסוק; "ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם". הלחם
שתאכל בה ללא לפתן, לא יהיה זה מחמת המסכנות, שהרי "לא
תחסר כל בה", אלא שהלחם לבדו יאכל בגלל טעמו המובחר שגדל
בארץ זבת חלב ודבש.

"ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה". (ת. יז)

אחד מהטעמים של מצות נטילת ידים בשחרית, כי הטומאה השורה
על האדם בעת השינה ומסתלקת בשעה שמתעורר, היא מוצאת לה
תפיסה ואחזיה בידים. ועל כן יש חיוב ליטול את הידים, כדי להעביר
את הטומאה. ומדוע באמת התייחדו הידים יותר משאר איברי הגוף
לארח את אחיזת הטומאה?

כתב בספר "מליץ יושר"; כיון שהאדם טועה ליחס לעצמו את
הצלחותיו בעולם הזה, באמרו "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל
הזה", ואין לך טומאה גדולה מאשר להאמין בכח עצמו, היפך מחיוב
האמונה שאין עוד מלבדו. ולכן דווקא בידים נתפסת הטומאה -
יותר מכל שאר איברי הגוף.

"ובאהרן התאנף ה' מאד להשמידו" (ט. כ)

מן המעין

לפירושו של רש"י
שפירש "להשמידו -
זה כילוי בנים", הקשה
המהרש"א, דאם מגיע
עונש לאהרן מדוע אם כן
בניו מתו? ועוד יש לתמוה,
שהרי חז"ל מבארים כמה
טעמים למיתת בני אהרן;
אם מחמת שהורו הלכה
בפני רבם, או מפני שהיו
שתויי יין, וכו'.

וביאר מרן בעל אילת השחר
שליט"א, דהנה כשאדם נענש, גם

קרוביו סובלים ומצטערים מזה, אבל הכל
בא
בחשבון מדוקדק. ככתוב "הצור תמים פעלו". וגם הקרובים לא
מצטערים בצער שאינו מגיע להם.

לפי זה יש לומר, דבפרשת שמיני נזכר הטעם למה הגיע לבני אהרן
עונש מיתה, ואילו כאן הוזכר למה הגיע צער זה לאהרן בכליו הבנים.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

וזכרת את ה' א"י כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל. (ת. יח)

פירוש, שצריך לתת לבו על טובתו, כי מה' היתה לו. ודבר זה יעירוהו
תמיד להכיר בוראו והשגחתו עליו, ותחילת תחבולות יצר האדם הוא
להשכיחו דבר זה, ודרך זה יכנס לאבדו.

ואולי כי לזה סמך מאמר שאחרי זה "והיה אם שכוח תשכח".
פירוש, אם שכוח דבר זה שה' הוא המטיב לך וגו', סופך שתשכח
את ה', וסופך ללכת אחרי אלהים אחרים, ולא במחשבה לבד אלא
במעשה. כאומרו "ועבדתם", ולא עבודה שאינה מסויימת באיסור,
אלא "והשתחוית להם" שהיא עבודה מסויימת באיסור לכל עבודה
זרה שבעולם. כאומרם ז"ל (סנהדרין ס:): המשתחוה למרקוליס חייב,
הגם שאין עבודתו בכך. הא למדת שזכירה זו גדר גדול לעבודת ה',
ומחסרונה ידיחנו השטן ממדרגה למדרגה למטה ממנה.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

יריעה מיוחדת
לדגל יומא
דהילולא של
הגאון הצדיק
המלוב"ן רבי משה
אהרן פינטו זיע"א

לקראת
ההילולא של מרן
רבי משה אהרן
פינטו זיע"א, אביו של
מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה

פינטו שליט"א, שחל ביום ה' לחודש אלול, נאיר כאן כמה פנינים ומרגליות טובות מאוצר מידותיו והנהגותיו של הצדיק זיע"א * מעשיהם של צדיקים

מדרגות רבות ונשגבות בעבודת השי"ת, היו מנת חלקו של הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א, בנו חביבו של הצדיק הקדוש רבינו חיים פינטו השני זיע"א, ואביו של כ"ק מו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א.

הנהגות קדושה רבות שספג רבי משה אהרן פינטו זיע"א בבית הוריו, נשתמרו אצלו ואף נשתבחו והתעלו "בבחינת מעלין בקודש ואין מורידין". חסידותו של רבי משה אהרן זיע"א, באה לידי ביטוי בכך שהוא הקפיד ודקדק לקיים את מאמרי חז"ל במסכת אבות. וכבר אמרו בגמרא (מסכת בבא קמא דף ל.) "האי מאן דבעי למיהוי חסידא - לקיים מילי דאבות". כל הוראה שיצאה מפה קודשם של התנאים הקדושים, קוימה על ידו ככתבה וכלשונה, ללא כחל ושרק.

כך למשל יישם רבי משה אהרן זיע"א, את מאמר התנא רבי לויטס איש יבנה: "מאד מאד הוי שפל רוח". בכל שבת, כאשר נכנס לבית הכנסת, היה מכופף את גוו כמי שמבקש להמעט מערך עצמו, בבואו להיכל המלך. כאשר היו מגיעים אליו המתפללים לאחר התפילה כדי לנשק את ידו ולהתברך מפיו, היה מיד נחרד מעצם הרעיון שמאן דהוא ינשק את ידיו, ומתנגד בכל תוקף וממעט בערך עצמו.

בכלל, מידת הענווה שבה התברך רבי משה אהרן זיע"א, היתה מקרינה סביב כל מי שנכנס לתוך ארבע אמותיו. הכל חשו כי לפנייהם ניצבת אישיות גדולה ומרוממת מעם, גבוה משכמו ומעלה וראשו כפוף לשאת בצערו ודאגתו של כל אדם ואדם שנברא בצלם א-להים. כל מי ומי שנכנס לביתו התקבל בברכה, בסבר פנים יפות, בכל שעה ובכל עת.

הנהגה מיוחדת שהיתה אופיינית לו, כאשר מי מהבאים היה נכנס אליו, צעיר לימים או זקן בא בימים, היה קם בפני אותו אדם, כצעד מובהק של כבוד בפני הנכנס. לא אחת, נשאל רבי משה אהרן זיע"א מדוע הוא מקפיד לקום מפני הבאים, גם לרבות צעירים בימים, השיב והטעים את מנהגו זה:

דעו לכם כי בכל אדם ואדם ישנו חלק א-לוה ממעל. אני, אינני קם בפני אותו אדם, אלא מפני החלק הא-להי שיש באדם ואותו אני מכבד. בבחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: "אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו".

תלמידי חכמים ורבנים הרבו להתפעל ולציין זאת, כאשר הם נוכחו לראות במו עיניהם כיצד הצדיק זיע"א היה מבטל את כל כולו מפני לומדי התורה ונושאי דגלה. כאשר אלו היו משחרים לפתחו כדי לבקש את ברכתו, היה רבי משה אהרן זיע"א מקדים להם את

הגאון הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זיע"א

ידו לברכת "שלום עליכם", ובזריזות חמוקנית היה מושך את ידו, כדי שהללו לא ינשקו אותה, כפי שנהוג בקרב בני עדות המזרח.

וכשאלו היו שופכים בפניו את מר לבם ומבקשים שיעתיר עבורם בתפילה, ניכר היה במבטו כי איננו ראויו כלל למשימה זו. וכך היה אומר לתלמידי החכמים ולבני התורה:

"מי אני ומה אני, שאזכה לברך אתכם - אדרבה אתם התלמידי חכמים, בני התורה היושבים באהלה של תורה, הנכם מקור הברכה. וכבר אמרו חכמינו זכרונם לברכה (מסכת עבודה זרה. דף יט.): כל העוסק בתורה - הקדוש ברוך הוא עושה לו חפציו. ובמקום אחר אמרו (ברכות דף ה.): כל העוסק בתורה - יסורין בדלים ממנו".

שמירה משמים

מאמר חז"ל "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו", היה נראה במוחש אצל כבוד הצדיק רבי משה אהרן זיע"א כפי שסיפר בנו חביבו, הלא הוא כ"ק מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה שליט"א:

מנהגו של רבי משה אהרן זיע"א היה לאכול את ארוחת הצהרים בדיוק בשעה 12 בצהרים, ובשעה זו לא היה מקבל קהל. לאחר מכן היה נח מעט, מקבל קהל, ואח"כ עסק בסדר למודו הקבוע. בערב הקפיד לילך לישן בזמן. בחצות לילה היה קם ועורך תיקון חצות בהשתפכות הלב, ולאחר מכן היה מתפלל על עם ישראל. כך נהג גם בשנותיו האחרונות.

יום אחד הוצרכה הרבנית תחי', לנסוע לתל אביב. קודם שנסעה אמרה לסבתא ע"ה להוציא את העוף מהמקרר, לבשל אותו ולהגישו לרב זיע"א לארוחת הצהרים. הסבתא עשתה כפי שהתבקשה, אולם מאת ה' היתה זאת כי בדיוק בשעה 12 הגיעו מספר אנשים לרבי משה אהרן זיע"א, והרב הכניס אותם לחדרו. כשיצאו הללו הגיעו עוד אנשים, ורבי משה אהרן זיע"א אמר לסבתא שתכניס אותם לחדרו. וכך במשך כל שעות הצהרים קיבל קהל, לא אכל ולא נח.

כשחזרה הרבנית תחי' מת"א, שאלה את הסבתא: "האם הרב כבר אכל את ארוחת הצהרים?" סיפרה לה הסבתא את השתלשלות הדברים, שמאז שעות הצהרים לא פסקו המבקרים מלהגיע, והרב בעצמו ביקש שלא ימנעו בעדם מלהיכנס לחדרו.

שאלה הרבנית את סבתא: "האם הכשרת את העוף?"

"לא - ענתה הסבתא, חשבתי שאת הכשרת כבר את העוף".

עכשיו אכן הובן הכל. הרבנית נכנסה לחדר, נטלה מהר את הצלחת, הוציאה עוף אחר, הכשירה אותו ובישלה אותו. לפתע ביקש הרב לאכול... ובשעה זו סיפרה לו הרבנית את כל התרחשות הדברים שאירעה עם העוף הלא מוכשר. הרב חייך ואמר בהתרגשות: זהו פשרו של מאמר חז"ל "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו". מעולם לא בא בשר טריפה לפי, ואף שאת לא היית כאן, המשיך השי"ת לשמור עלי ולעזור לי בזה.

רבי משה אהרן זיע"א בשעת ארוחתו, מעולם לא היה מסיים את הצלחת שלו עד תומה, אלא התחיל לאכול ותמיד הפסיק. כשראתה כזאת אשתו הרבנית, חשבה שבעלה לא אוהב את האוכל שהיא מכינה. כיון שהרגיש הצדיק בדבר אמר לה: אני אוהב את האוכל שלך, אבל מכל מקום אני אוכל הימנו רק קימעא קימעא, שאם אוכל בבת אחת הרי אבקש ממך מיד עוד צלחת אחרת, ואני מעדיף שהתאוה שלי תהיה רק להקב"ה ולתורה, ולא לדברי העולם הזה.